

[Erik Eriksen.]

initiativet på alle områder. Her har den i hvert fald også sluppet det.

Det har været naturligt for os at tage initiativet på sociallovgivningens område. I de sidste 30 år er der gennemført striber af love, uden at der er ofret synderlig mange tanker på den indbyrdes sammenhæng og på lovgivningens administration. Det har vel i ganske særlig grad været galt de seneste år. På store områder har vi været vidne til overlappning; på andre områder er der tale om betydelige huller i den sociale lovgivning. Regeringen har accepteret forslaget om nedsættelse af en kommission til gennemarbejdelse af hele dette store sociallovgivningsområde, men også her må jeg sige, at når jeg læser de højtærede ministres taler og andre taler, kan jeg ikke sådan sige, at forslaget just er blevet modtaget med en særlig glæde i regeringskredse. I stedet for at modtage forslaget i den ånd, i hvilken det blev fremsat, nemlig ud fra ønsket om at forbedre den bestående lovgivning, har man fra regeringspartierne side forsøgt ligefrem at beklikke vore motiver. Venstre ønsker ikke sociale nedskæringer, og jeg må afvise ethvert forsøg på at skabe mistillid til vore hensigter. For mig personlig — det vil jeg gerne sige — er det noget væsentligt, at socialpolitikken ikke fremefter bliver gjort til kasterbold mellem partierne.

Medens jeg er ved dette område, må jeg også sige, at regeringen her på et bestemt område har ført os ind på et sidespor. Det er jo snart længe siden, at en kommission enstemmigt gik ind for indførelse af fuld folkepension til alle, men denne kommissions betænkning syltede regeringen jo. I stedet for nøjedes den med som et enkelt led at gennemføre, hvad arbejdsmarkedets parter forhandlede om. Vi har tidligere fra vor side givet udtryk for den opfattelse, at det hele var meget slet forberedt, at man jaskede det igennem; man skulle ganske enkelt være færdig til den af regeringen befalede tid. En gang imellem kunne man næsten få indtryk af, at regeringen ligefrem ikke sådan tænkte nærmere over det. Jeg tænker her dels på, at man med koldt blod ville holde de erhvervsdrivende og funktionærerne ude og helt lade enkerne i stikken, dels tænker jeg på, om man ikke

havde gjort sig nogen som helst forestillinger om værdien af en inflationssikret pension. Jeg tror, at regeringen på væsentlige punkter her har overhørt befolkningens ønsker. Nu lykkedes det altså — også takket være oppositionen — at redde såvel funktionærerne som enkerne, og regeringen måtte så nedsætte et udvalg til at arbejde med spørgsmålet om en værdisikret tillægs-pension. Derimod var regeringen ikke til at rokke i sin uvilje mod at give selvstændige og erhvervsdrivende adgang til at deltage i tillægspensionsordningen, og hermed var der efter vor opfattelse et så stort hul i forslaget, at venstre ikke kunne stemme for det. Regeringen synes her at have handlet efter princippet hellere en dårlig ordning i dag end en god i morgen.

Se, der kunne nævnes meget mere i denne forbindelse, men lad det nu være nok. Jeg har kun ønsket at fastslå det fuldstændig urimelige i, at visse socialdemokrater ynder at give det udseende af, at det alene er dem, der interesserer sig for sociale reformer og fremskridt. Oppositionens bestræbelser for at sikre fuld folkepension til alle og vor indsats, som jeg lige har nævnt, taler i øvrigt for sig selv.

Et af de områder, på hvilke regeringen ikke har kunnet finde sine egne ben, er jordbeskatningen, den såkaldte kapitalvindingsafgift. Regeringen har også haft meget svært ved at finde en linje i spørgsmålet om grundværdistigningsafgiften, som i sin nuværende form i mangfoldige tilfælde virker urimelig. Venstre ønsker ganske enkelt denne lov ophævet. Regeringen har erkendt, at loven virker urimelig, men vil, om jeg så må sige, vente og se. Regeringen har ikke bundet sig til loven. Jeg vil for øvrigt tro, at mange vælgere vil vise sig at være særdeles interesseret i at høre folketingskandidaternes stilling til denne lovgivning både før og efter valget. Jeg mener at have lov at sige, at også på dette område er initiativet gået fra regeringen og over til oppositionen. Må jeg i den nævnte forbindelse sige, at det vel ikke mindst skyldes det arbejde, som mit partis næstformand, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, har udført. Det skyldes vist ikke mindst ham, at der nu har kunnet forelægges en skitse til en såkaldt frigørelsesafgift, som på langt mere rimelig, enkel og effektiv måde end kapitalvindingsafgiften